

Jan Andrzej Morsztyn

Do swoich książek (1)

Dokąd się, moja lutni, napierasz skwapliwie?
Chcesz na świat i drukarskiej chciałybyś oliwie
Podać w nielutościwe swoje plotki prasy,
Wzgardziwszy słodkie mego kabinetu wczasy?
Ach, nie wiesz, czego-ć się chce! Różne w ludziach smaki,
I ciebie potka wilkum pewnie niejednaki.
Nie trzeba dymem śmierzdieć, kto się chce do dworu
Udać, jeszcześ ty godna kuchennego szoru:
Jeden, co lepiej pisze, znajdzie w tobie siła,
Co by cierpliwsza głowa jeszcze przekreśliła;
Drugi z zazdrości, która średnie mózgi żywi,
W oczy pochwali, ale z tyłu gębę skrzywi;
Inszy, choć z hipokreńskiej nie pił nigdy bani,
Żeby się coś zdał, czego nie umie, pogani.
Tak, coś ją w ciszy miała, utracisz powagę

I pójdiesz za sukienkę korzeniu na wagę
Albo cię, ważąc konfekt, podścielę na szali
Aptekarz i Szot tobą tabakę podpali,
Albo kiedy krystera czyści brzuch zawarty,
Coraz, co krok do stolca, jednej zbędziesz karty.
Ale ty przecie prosisz łaskawej odprawy,
Tak ci się moje przykrzą kreski i poprawy,
I co go doznać możesz, nie poważasz sromu;
Idź tedy — ale lepiej było siedzieć w domu.